

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **P. P. i K. G.**

skazanych 25 8 § 3 k.k. i in.

oraz **M. J.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 czerwca 2024 r.

kasacji wniesionych przez obrońców skazanych od

wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 15 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 114/21,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z 6 marca 2020 r., sygn. akt IV K 108/14

na podstawie art. 432 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zwolnić skazanych od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. C. obrońcy z urzędu skazanego K. G., kwotę 1476 zł (słownie jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), obejmującą już należny podatek VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 6 marca 2020 r., o sygn. IV K 108/14:

1. P. P. został uznany winnym popełnienia przestępstw:

- z art. 258 § 1 k.k., opisanego w punkcie 1, za który wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

1. z art. 279 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 278 § 5 k.k. i art. 76 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnionych w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., opisanych w punkcie 54, za które wymierzono mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

- z art. 279 § 1 k.k., opisanego w punkcie 55, za które wymierzono karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

2. K. G. został uznany winnym popełnienia przestępstw:

1. z art. 258 § 1 k.k., opisanego w punkcie 1, za które wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

2. z art. 279 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 278 § 5 k.k. i art. 276 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnionych w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., opisanych w punkcie 58, za które wymierzono mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

3. M. J. został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. opisanego w punkcie 60 wyroku oraz uznany winnym popełnienia przestępstw:

z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnionych w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.,

opisanego w punkcie 61, za które wymierzono mu karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Sąd Okręgowy w Łodzi następnie wymierzone oskarżonemu P. P. w punktach 1, 54, 55 wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy, zaś wymierzone w punktach 54, 55 kary grzywny połączył i wymierzył łączną karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych każda po 50 zł. Nadto w punkcie 93 na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego P. P. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. B. kwoty 33.250,00 zł dotyczącą czynu określonego w punkcie C, CI, CII aktu oskarżenia oraz w punkcie 98 wyroku zwolnił P. P. od ponoszenia kosztów sądowych.

Natomiast orzeczone wobec K. G. w punktach 1, 58 wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, a nadto w punkcie 93 na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał K. G. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. B. kwoty 33.250,00 zł dotyczącą czynu określonego w punkcie C, CI, CII aktu oskarżenia oraz w punkcie 98 wyroku zwolnił K. G. od ponoszenia kosztów sądowych.

Nadto w punkcie 79 na podstawie art. 46 § 1 k.k. sąd *a quo* zobowiązał oskarżonego M. J. i J. M. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. S.A. z siedzibą w S.:

1. kwoty 9094,48 zł dotyczącą czynu określonego w punkcie CXLI aktu oskarżenia;
 2. kwoty 568,48 zł dotyczącą czynu określonego w punkcie CXLI aktu oskarżenia
- oraz w punkcie 98 wyroku zwolnił M. J. od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy w/w i prokurator.

Obrońca P. P. zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

a) art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. — poprzez dowolną a nie swobodną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na: przydaniu waloru pełnej wiarygodności tej części wyjaśnień F. W., w których pomówił on P. P. o:

3. udział w zorganizowanej grupie przestępczej - w sytuacji, gdy poza

twierdzeniami pomawiającego brak jest innych obiektywnych dowodów, które potwierdzałyby fakt istnienia takiej grupy oraz tego, że oskarżony P. P. był jej członkiem;

4. kradzież pojazdu marki V. o nr. rei [...] - w sytuacji, gdy F. W. nie był świadkiem w/w zdarzenia,
5. kradzieży pojazdu marki M. nr rej. [...] - w sytuacji gdy F. W. w wyjaśnieniach z dnia 8 lutego 2013 roku, stwierdził, że z wiedzy uzyskanej od R. K. wie, że oskarżony dokonał kradzieży pojazdu M., a które to są sprzeczne z wyjaśnieniami pomawiającego składanymi w dniu 7 listopada 2012 roku gdzie F. W. wskazał, że o kradzieży tego samochodu wie od R. K., który jednak nie podał mu żadnych szczegółów skąd R. K. miał w/w auto oraz z dnia 18 stycznia 2013 roku gdzie F. W. wskazał, że nic nie wie w temacie kradzieży M. poza tym, że została zabrana przez policję przy czym informację tę uzyskał od R. K., podczas gdy z wyjaśnień w/w oskarżonego, który przyznał się do kradzieży ww. pojazdu nie wynika aby dokonał jej przy udziale oskarżonego P. P.;

a w konsekwencji bezzasadne przyjęcie, iż w oparciu o w/w źródło dowodowe możliwe jest przypisanie oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu czynów mimo, iż dowód ten, będący dowodem z tzw. pomówienia, wymagał rzetelnej i wnikliwej jego analizy, albowiem wobec nie tylko procesowego interesu F. W. w przedstawieniu relacji określonej treści, ale również braku obiektywnego dowodu potwierdzającego, że sprawstwa tych czynów mógł dopuścić się P. P. powodowało niemożność przypisania oskarżonemu P. P. sprawstwa zarzucanych mu czynów a ponadto:

6. formułowaniu wniosków wbrew treści dowodów, niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności przedmiotowej sprawy oraz wyjaśnieniu wszelkich sprzeczności i wątpliwości, których usunięcie było niemożliwe wyłącznie na niekorzyść oskarżonego - co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, iż oskarżony P. P. dopuścił się zarzuconych mu czynów w kształcie przyjętym w zaskarżonym orzeczeniu;
7. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie na jego podstawie, że oskarżony P. P. brał udział

w zorganizowanej grupie przestępczej i w takich też warunkach dopuścił się kradzieży pojazdów marki V. o nr. rej [...] oraz pojazdu marki M. nr rej. [...], podczas gdy z prawidłowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, że co najwyżej można przypisać temu oskarżonemu działanie wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi, a zatem w formie klasycznego współsprawstwa;

8. poprzez dowolną, a nie swobodną analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż oskarżony P. P. komunikował się z innymi członkami grupy za pomocą nr telefonów: [...] i [...]1 i na tej m.in. podstawie przypisanie mu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w sytuacji gdy, wynika to li tylko z analizy kryminalistycznej połączeń, a w materiale dowodowym sprawy nie ma żadnych obiektywnych dowodów, że oskarżony takimi nr telefonu się posługiwał i to on wykonywał z nich połączenia;
9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony P. P. dopuścił się czynów przypisanych mu w pkt. LXXXIX oraz CVI sentencji wyroku działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do twierdzenia, że taka grupa w ogóle istniała a tym bardziej, że jej członkiem był oskarżony P. P., podczas gdy przy prawidłowej ocenie zebranego materiału dowodowego wykazano co najwyżej współdziałanie przestępcze oskarżonych, a ponadto, w sytuacji nie podzielenia przez sąd II instancji w/w zarzutów, naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:
10. art. 91 § 1 k.k. i art. 12 k.k. poprzez uznanie, iż w ustalonym przez stan faktycznym przestępstwa przypisane oskarżonemu P. P. w pkt. LXXXIX oraz CVI wyroku zostały popełnione w tzw. ciągu przestępstw, podczas gdy w rzeczywistości należało uznać przypisane zachowania za popełnione w ramach tzw. czynu ciągłego, ponieważ zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu (21 dni) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru a ponadto:
11. art. 12 k.k. poprzez niezakwalifikowanie przypisanych oskarżonemu

P. P. przestępstw z pkt. LXXXIX, CVI oraz CXVIII wyroku jako zachowań popełnionych w ramach tzw. czynu ciągłego pomimo zajścia przesłanek ustawowych obligujących Sąd do zastosowania instytucji z art. 12 k.k.

W apelacji obrońca podniósł również rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej oraz kar jednostkowych — poprzez orzeczenie kary łącznej w wymiarze nieadekwatnym do stopnia zawinienia oskarżonego oraz przy nadmiernym uwypukleniu okoliczności obciążającej wobec oskarżonego P. P. w postaci jego wcześniejszej karalności oraz działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pominięciu w całości przez sąd okoliczności łagodzących mogących mieć wpływ na wymiar kary a mianowicie upływ czasu od daty ich popełnienia do daty wyrokowania, nie wchodzenie przez P. P. od wielu lat w konflikt z prawem i prowadzenia ustabilizowanego trybu życia.

W konkluzji apelacji obrońca P. P. wniosła o uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie kary łącznej wymierzonej oskarżonemu a także o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Obrońca K. G. ww. wyrokowi zarzucił w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony w okresie czasu objętym zarzutem (od 1 stycznia do 7 listopada 2012 r.) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw polegających na kradzieży pojazdów, w sytuacji gdy zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na dokonanie ustaleń w zakresie popełnienia przez oskarżonego czynów prowadzących się do kradzieży pojazdów M. oraz V., utrzymywania przez oskarżonego z pozostałymi oskarżonymi stałych kontaktów telefonicznych oraz ich treści, wzajemnych powiązań pomiędzy oskarżonym K. G. a pozostałymi oskarżonymi w sprawie, kwalifikowanego zorganizowania współsprawców, wyodrębnionego kierownictwa, hierarchii, jednoznacznego przywództwa i ośrodka decyzyjnego, powiązań strukturalnych, trwałości

powiązań, a także ściśle określonych reguł wejścia i wyjścia z ww. struktury; w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 58 zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom F. W. w zakresie w jakim wskazuje one, że oskarżony K. G. dokonał kradzieży pojazdu marki V. o nr. rej [...], podczas kiedy F. W. nie mógł posiadać takiej wiedzy z wiarygodnego źródła ani nie był też świadkiem ww. zdarzenia;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony K. G. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu po uprzednim zabezpieczeniu pojazdu przy użyciu oryginalnych kluczyków uprzednio zabranych właścicielowi dostał się do wnętrza a następnie uruchomił silnik i zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki V. nr. rej. [...] ze znajdującymi się tam przedmiotami wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego o nr [...] oraz prawem jazdy o nr [...];

w zakresie czynu z pkt 58 ww. wyroku (pkt CXIX aktu oskarżenia) zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

a) obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. poprzez uznanie, że wyjaśnienia oskarżonego K. G. należy uznać za niewiarygodne w części w jakiej nie przyznaje się on do popełnienia czynu z pkt CXIX aktu oskarżenia, sprowadzającego się do dostania się do wnętrza a następnie uruchomienia silnika i zabrania w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki M., o nr. rej. [...] ze znajdującymi się tam przedmiotami wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego o nr [...], dowodu rejestracyjnego o nr [...], prawa jazdy o nr [...] i kart bankowych, pomimo, iż znajdują one poparcie w wyjaśnieniach R. K., P. P. oraz w części wyjaśnień F. W. (z dnia 8 listopada 2012 r. oraz 18 stycznia 2013 r.),

3. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu i bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom F. W. z dnia 8 lutego 2013 roku, w ramach których ww. w trakcie czynności okazania wskazał, że z wiedzy uzyskanej od R. K. wie, że oskarżony dokonał kradzieży pojazdu M., w sytuacji, gdy wyjaśnienia te nie zostały zestawione z innymi wyjaśnieniami F. W., które różnią się diametralnie od ww., tj. z wyjaśnieniami z dnia:

- 7 listopada 2012 roku, w których F. W. wskazał na całkowity brak wiedzy w zakresie kradzieży pojazdu M. opierając się tylko i wyłącznie na informacjach uzyskanych od R. K.;

- 18 stycznia 2013 roku, w których F. W. wskazał, że nic nie wie w temacie kradzieży M. poza tym, że została zabrana przez policję przy czym informację tę uzyskał od R. K., a ponadto pominięcie przy ocenie wyjaśnień oskarżonego, okoliczności, iż F. W. dalszej wiedzy w zakresie tego czynu nie mógł uzyskać od R. K. gdyż ww. został zatrzymany w dniu 8 listopada 2012 roku, po czym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, sygn. akt IV 1 Kp 776/12 z dnia 9 listopada 2012 r., w stosunku do ww. zastosowano tymczasowy areszt, przy czym wskazany środek zapobiegawczy był utrzymywany nieprzerwanie w stosunku do R. K., także do dnia 8 lutego 2013 r., w którym to dniu miała miejsce czynność z udziałem F. W. , w ramach której ww. miał ujawnić, iż oskarżony K. G. brał udział w popełnieniu przypisywanego mu czynu zabronionego;

c) obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom F. W. w zakresie jakim wskazują one, że kradzieży pojazdu M. dokonał K. G., podczas kiedy ww. wyjaśnienia są sprzeczne:

- z wyjaśnieniami R. K., który przyznał się do kradzieży ww. pojazdu oraz wskazuje, że kradzieży nie dokonał przy udziale oskarżonego,

- z wyjaśnieniami P. P., w których nie wskazał osoby oskarżonego jako osoby oskarżonego jako biorącej udział w kradzieży ww. pojazdu,

d) w konsekwencji zarzutów z pkt 4 a, b, c, na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z

art. 438 pkt 3 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi w zaskarżonej części, zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony K. G. działając w zorganizowanej grupie przestępczej w ramach, której wspólnie i w porozumieniu po uprzednim przełamaniu zabezpieczeń pojazdu przy użyciu oryginalnych kluczyków uprzednio zabranych właścicielowi dostał się do wnętrza a następnie uruchomił silnik i zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki M. o nr. rej. [...] ze znajdującymi się tam przedmiotami wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego o nr [...], dowodem rejestracyjnym o nr [...], prawem jazdy o nr [...] i kartami bankowymi.

Przywołując powyższe zarzuty obrońca K. G. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej K. G. z urzędu oświadczając jednocześnie, iż koszty te nie zostały uiszczone w części ani w całości.

Z kolei obrońca M. J. wyrokowi sądu I instancji zarzuciła: naruszenie przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 k. p. k., art. 6 k. p. k., art. 7 k. p. k., art. 410 k. p. k oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez:

- dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w aktach przedmiotowego postępowania materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów;
- art. 170 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku oskarżonego M. J. o uzupełniające przesłuchanie w charakterze świadków G. N. oraz M. W.;
- art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie przez sąd dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii grafologicznej, dokumentów rzekomo podpisanych przez oskarżoną J. J.;
- art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie przez sąd dopuszczenia dowodu z opinii antropologicznej, mającej na celu ustalenie, czy na zapisach z monitoringu z Z. oraz T. widnieje sylwetka oskarżonego M. J.

Stawiając powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie m.in. M. J. od zarzucanego mu czynu.

Wyrokiem z 15 lipca 2022 r., sygn. II AKa 114/21, Sąd Apelacyjny w Łodzi w stosunku do ww. oskarżonych zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

utrzymał w mocy orzekając o kosztach sądowych postępowania odwoławczego.

Kasacje od ww. wyroku sądu II instancji wnieśli m.in. obrońcy ww. skazanych.

Obrońca skazanego P. P. wyrokowi sądu II instancji zarzuciła: rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. - poprzez brak rzetelnej i prawidłowej kontroli odwoławczej zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy skazanego P. P., dotyczącego dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień pomawiającego F. W. w których pomówił on P. P. o udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kradzież pojazdu marki V. o nr. rej [...] oraz kradzieży pojazdu marki M. o nr rej. [...].

Stawiając powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca skazanego M. J. wyrokowi Sądu Apelacyjnego zarzuciła rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. - poprzez brak odniesienia się w prawidłowy sposób przez sąd drugiej instancji do postawionych w apelacji zarzutów,

Podnosząc powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi w zaskarżonej części i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Z kolei obrońca skazanego K. G. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą obrazę prawa, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającą na:

1. błędnie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegających na przyjęciu, iż skazany w okresie objętym zarzutem (od 1 stycznia do 7 listopada 2012 roku) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na kradzieży pojazdów, w sytuacji gdy zebrany w

przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie ustaleń w zakresie popełnienia przez skazanego czynów sprowadzających się do kradzieży pojazdów M. oraz V., utrzymywania przez skazanego z pozostałymi skazanymi stałych kontaktów telefonicznych oraz ich treści, wzajemnych powiązań pomiędzy K. G. a pozostałymi skazanymi w sprawie, kwalifikowanego zorganizowania współsprawców, wyodrębnionego kierownictwa, hierarchii, jednoznacznego przywództwa i ośrodka decyzyjnego, powiązań strukturalnych, trwałości powiązań a także ściśle określonych reguł wejścia i wyjścia z ww. struktury;

2. błędnie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegających na przyjęciu, iż skazany K. G. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu po uprzednim złamaniu zabezpieczeń pojazdu przy użyciu oryginalnych kluczyków uprzednio zabranych właścicielowi dostał się do wnętrza a następnie uruchomił silnik i zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki V o nr. rej. [...] ze znajdującymi się tam przedmiotami wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego o nr [...] oraz prawem jazdy o nr [...].
3. błędnie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegających na przyjęciu, iż skazany K. G. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu po uprzednim złamaniu zabezpieczeń pojazdu przy użyciu oryginalnych kluczyków uprzednio zabranych właścicielowi dostał się do wnętrza a następnie uruchomił silnik i zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki M. o nr. rej. [...] ze znajdującymi się tam przedmiotami wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego o nr [...], dowodem rejestracyjnym o nr [...] oraz prawem jazdy o nr [...] i kartami bankowymi,
1. rażąco obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.:
1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu i bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom F. W. w zakresie w jakim wskazuje one, że Skazany K. G. dokonał kradzieży pojazdu marki V. o nr.

rej [...], podczas kiedy F. W. nie mógł osiąść takiej wiedzy z wiarygodnego źródła ani nie był też świadkiem ww. zdarzenia,

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. poprzez uznanie, że wyjaśnienia K. G. należy uznać za niewiarygodne w części w jakiej nie przyznaje się on do popełnienia czynu z pkt CXIX aktu oskarżenia, sprowadzającego się do dostania się do wnętrza a następnie uruchomienia silnika i zabrania w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki M. o nr rej. [...] ze znajdującymi się tam przedmiotami wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego o nr [...], dowodem rejestracyjnym o nr [...] oraz prawem jazdy o nr [...] i kartami bankowymi pomimo, iż znajdują one poparcie w wyjaśnieniach R. K., P. P. oraz części wyjaśnień F. W. (z dnia 8 listopada 2012 roku oraz 18 stycznia 2013 roku),

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu i bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom F. W. z dnia 8 lutego 2013 roku, w ramach których ww. w trakcie czynności okazania wskazał, że z wiedzy uzyskanej od R. K. wie, że skazany dokonał kradzieży pojazdu M., w sytuacji, gdy wyjaśnienia te nie zostały zestawione z innymi wyjaśnieniami F. W., które różnią się diametralnie od ww., tj. z wyjaśnieniami z dnia:

- 7 listopada 2012 roku, w których F. W. wskazał na całkowity brak wiedzy w zakresie kradzieży pojazdu M. opierając się tylko na informacjach uzyskanych od R. K.,

- 18 stycznia 2013 roku, w których F. W. wskazał, że nic nie wie w temacie kradzieży M., poza tym, że została zabrana przez policję, przy czym informację tę uzyskał od R. K., a ponadto pominięcie przy ocenie wyjaśnień skazanego okoliczności, iż F. W. dalszej wiedzy w zakresie tego czynu nie mógł uzyskać od R. K. gdyż ww. został zatrzymany w dniu 8 listopada 2012 roku, po czym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, sygn. akt IV 1 Kp 776/12 z dnia 9 listopada 2012 roku, w stosunku do ww. zastosowano tymczasowy areszt, przy czym środek zapobiegawczy był utrzymywany nieprzerwanie w stosunku do R. K. także do dnia 8 lutego 2013 roku, w którym to dniu miała mieć miejsce czynności z udziałem F. W., w ramach której miał ujawnić, iż skazany K. G. brał udział w popełnieniu przypisywanego mu czynu zabronionego.

4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu i bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom F. W. w zakresie w jakim wskazują one, że kradzieży pojazdu M. dokonał K. G., podczas kiedy ww. wyjaśnienia są sprzeczne.:
- z wyjaśnieniami R. K., który przyznał się do kradzieży ww. pojazdu oraz wskazuje, że kradzieży nie dokonał przy udziale skazanego K. G.,
 - z wyjaśnieniami P. P., w których nie wskazał osoby K. G. jako biorącej udział w kradzieży ww. pojazdu.
5. rażącą obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez wadliwe i nierzetelne odniesienie się do podniesionych w apelacji zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych oraz dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności:
1. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegających na przyjęciu, iż skazany w okresie objętym zarzutem (od 1 stycznia do 7 listopada 2012 roku) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na kradzieży pojazdów, w sytuacji gdy zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie ustaleń w zakresie popełnienia przez skazanego czynów sprowadzających się do kradzieży pojazdów M. oraz V., utrzymywania przez skazanego z pozostałymi skazanymi stałych kontaktów telefonicznych oraz ich treści, wzajemnych powiązań pomiędzy K. G. a pozostałymi skazanymi w sprawie, kwalifikowanego zorganizowania współsprawców, wyodrębnionego kierownictwa, hierarchii, jednoznacznego przywództwa i ośrodka decyzyjnego, powiązań strukturalnych, trwałości powiązań a także ściśle określonych reguł wejścia i wyjścia z ww. struktury.
 2. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegających na przyjęciu, iż skazany K. G. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu po uprzednim złamaniu zabezpieczeń pojazdu przy użyciu oryginalnych

kluczyków uprzednio zabranych właścicielowi dostał się do wnętrza a następnie uruchomił silnik i zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki V. o nr. rej. [...] ze znajdującymi się tam przedmiotami wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego o nr [...] oraz prawem jazdy o nr [...].

3. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegających na przyjęciu, iż skazany K. G. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu po uprzednim złamaniu zabezpieczeń pojazdu przy użyciu oryginalnych kluczyków uprzednio zabranych właścicielowi dostał się do wnętrza a następnie uruchomił silnik i zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki M. o nr. rej. [...] ze znajdującymi się tam przedmiotami wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego o nr [...], dowodem rejestracyjnym o nr [...] oraz prawem jazdy o nr [...] i kartami bankowymi,
- d) zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu i bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom F. W. w zakresie w jakim wskazuje one, że skazany K. G. dokonał kradzieży pojazdu marki V. o nr. rej [...], podczas kiedy F. W. nie mógł posiadać takiej wiedzy z wiarygodnego źródła ani nie był też świadkiem ww. zdarzenia,
4. zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. poprzez uznanie, że wyjaśnienia K. G. należy uznać za niewiarygodne w części w jakiej nie przyznaje się on do popełnienia czynu z pkt CXIX aktu oskarżenia, sprowadzającego się do dostania się do wnętrza a następnie uruchomienia silnika i zabrania w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki M. o nr. rej. [...] ze znajdującymi się tam przedmiotami wraz z dokumentami w postaci dowodu osobistego o nr [...], dowodem rejestracyjnym o nr [...] oraz prawem jazdy o nr [...] i kartami bankowymi pomimo, iż znajdują one poparcie w wyjaśnieniach R. K., P. P. oraz części wyjaśnień F. W. (z dnia 8 listopada 2012 roku oraz 18 stycznia 2013 roku),
5. zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu i bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom F. W. z dnia 8 lutego 2013 roku, w ramach których ww. w trakcie czynności

okazania wskazał, że z wiedzy uzyskanej od R. K. wie, że skazany dokonał kradzieży pojazdu M., w sytuacji gdy wyjaśnienia te nie zostały zestawione z innymi wyjaśnieniami F. W., które różnią się diametralnie od ww., tj. z wyjaśnieniami z dnia:

- 7 listopada 2012 roku, w których F. W. wskazał na całkowity brak wiedzy w zakresie kradzieży pojazdu M. opierając się wyłącznie na informacjach uzyskanych od R. K.,
- 18 stycznia 2013 roku, w których F. W. wskazał, że nic nie wie w temacie kradzieży M., poza tym, że została zabrana przez policję, przy czym informację tę uzyskał od R. K., a ponadto pominięcie przy ocenie wyjaśnień skazanego okoliczności, iż F. W. dalszej wiedzy w zakresie tego czynu nie mógł uzyskać od R. K. gdyż ww. został zatrzymany w dniu 8 listopada 2012 roku, po czym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, sygn. akt IV 1 Kp 776/12 z dnia 9 listopada 2012 roku, w stosunku do ww. zastosowano tymczasowy areszt, przy czym środek zapobiegawczy był utrzymywany nieprzerwanie w stosunku do R. K. także do dnia 8 lutego 2013 roku, w którym to dniu miała mieć miejsce czynności z udziałem F. W., w ramach której miał ujawnić, iż skazany K. G. brał udział w popełnieniu przypisywanego mu czynu zabronionego,

6. zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu i bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom F. W. w zakresie w jakim wskazują one, że kradzieży pojazdu M. dokonał K. G., podczas kiedy ww. wyjaśnienia są sprzeczne.:

- z wyjaśnieniami R. K., który przyznał się do kradzieży ww. pojazdu oraz wskazuje, że kradzieży nie dokonał przy udziale skazanego K. G.,
- z wyjaśnieniami P. P., w których nie wskazał osoby K. G. jako biorącej udział w kradzieży ww. pojazdu.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi II instancji.

Odpowiedzi na kasację złożył prokurator, który wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadne.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacje jako oczywiście bezzasadne podlegały oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Na wstępie wskazać należy, że na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. wyłącza spośród nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, podnoszone w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji, podlegają ewentualnemu rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. W każdym jednak wypadku, podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie obraza prawa, której dopuścił się sąd odwoławczy. Nie jest również dopuszczalne powtarzanie w kasacji zarzutów apelacyjnych, chyba że dotyczą one rażącego naruszenia prawa, a sąd odwoławczy je zignorował lub też przy ich rozpoznaniu doszło do obrazy prawa. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja (*tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. IV KK 299/13*).

W wywiedzionych nadzwyczajnych środkach zaskarżenia obrońcy skazanych P. P., M. J. i K. G. kwestionują prawidłowość dokonanej przez sąd II instancji kontroli instancyjnej. Obrońca P. P. zarzuciła rozstrzygnięciu naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak rzetelnej i prawidłowej kontroli odwoławczej zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy skazanego P. P., dotyczącego dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień pomawiającego F. W.. Obrońca M. J. z kolei naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. - poprzez brak odniesienia się w prawidłowy sposób przez sąd drugiej instancji do postawionych w apelacji zarzutów. Również obrońca K. G. zarzucił

rozstrzygnięciu naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez wadliwe i nierzetelne odniesienie się do podniesionych w apelacji zarzutów (pkt 3 kasacji lit. a-h).

Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi jednak, iż, zarzuty skarżących kwestionujące rzetelność przeprowadzonej kontroli instancyjnej tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k., uznać należy za chybione. Treść uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi nie pozostawia bowiem wątpliwości co do tego, że Sąd ten przeprowadził prawidłową kontrolę odwoławczą w zakresie treści zarzutów i wniosków apelacji.

Chybiony okazał się zarzut zawarty w kasacji obrońcy M. J. bowiem jak wynika z analizy treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, sąd odwoławczy odniósł się w sposób wyczerpujący do podniesionych w apelacji adw. A. Ł. – obrońcy M. J. zarzutów naruszenia art. 170 k.p.k. i 167 k.p.k. (20-22 uzasadnienia wyroku). Sąd Apelacyjny w Łodzi trafnie wskazał również, że obrońca skazanego M. J. mimo wskazywania na celowość dopuszczenia dowodu z opinii grafologicznej i antropologicznej, przed zakończeniem toczącego się 6 lat przed sądem I instancji postępowania, wniosku o dopuszczenie takiego dowodu nie złożyła, w tym również na etapie postępowania odwoławczego. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd odwoławczy odniósł się również do zarzutu dotyczącego oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji, o czym szerzej będzie w dalszej części uzasadniania.

W tym miejscu należy poczynić uwagę natury ogólnej, aktualną również na płaszczyźnie rozważań dotyczących kasacji obrońcy skazanego K. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, nie stanowi naruszenia standardów kontroli odwoławczej, wyrażonej w art. 433 § 2 k.p.k., zbiorcze odniesie się do zarzutów apelacyjnych (tak: wyrok SN z 2.07.2014 r., V KK 27/14, LEX nr 1498683), co z uwagi na treść zwyczajnych środków zaskarżenia i zawartych w nich zarzutów, wskazujących na tożsame uchybienia, uczynił sąd odwoławczym w przedmiotowej sprawie.

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego P. P. (pkt 1 kasacji) i obrońcy skazanego K. G. (pkt. 2 a, 2b, 2d, 3e, 3g, 3h kasacji), sąd *ad quem* dokonał prawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu nieprawidłowej oceny wyjaśnień F. W.. Z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika z jakich powodów sąd odwoławczy podzielił ocenę wyjaśnień F. W. dokonaną przez sąd I instancji. Sąd Apelacyjny wskazał (s. 6- 7 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi) na szczegółowość, konsekwencję i zgodność wyjaśnień F. W. z innym dowodami w sprawie. Z treści uzasadnienia wynika również, dlaczego ocena depozycji tego skazanego, dokonana przez sąd I instancji, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że nie jest wystarczającym do uznania zasadności zarzutu kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Tym wymogom skarżący nie sprostali.

Również chybione okazały się pozostałe zarzuty zawarte w kasacji obrońcy skazanego K. G., a kwestionujące prawidłowości kontroli instancyjnej w zakresie wyjaśnień K. G. (pkt 3 f kasacji), czy też podważające dokonane przez sąd I instancji i zaaprobowane przez sąd II instancji ustalenia faktyczne, stanowiące podstawę przypisania skazanemu K. G. czynów zarzucanych aktem oskarżenia (pkt 3 a, 3 b, 3c kasacji).

Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd *ad quem* w sposób należyty i wyczerpujący odniósł się do zarzutów podniesionych w apelacji adw. T. C., przy czym ustalenia faktyczne i ocena prawna dokonana przez sąd I instancji, a zaaprobowana przez sąd II instancji w zakresie sprawstwa czynów przypisanych K. G. nie budzi wątpliwości Sądu Najwyższego.

Przy tej okazji, należy też w tym miejscu przypomnieć, iż stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego uzależniony jest od jakości oceny dokonanej przez sąd I instancji. Jeżeli ta ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k., to wówczas sąd odwoławczy zwolniony jest od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w

rzeczywistości taką ocenę. Apelacja obrońcy K. G. w przeważającej części dotyczyła błędnej zdaniem skarżącego oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji, które stanowiły podstawę przypisania K. G. czynów zarzucanych aktem oskarżenia. Sąd Apelacyjny w Łodzi w sposób szczegółowy wskazał, dlaczego ocena dowodów dokonana przez sąd jest pod ochroną art. 7 k.p.k., a także logicznie umotywował względy, które zważyły na uznaniu poszczególnych dowodów za wiarygodne.

Przechodząc do zarzutów z pkt. a- c kasacji obrońcy K. G., to wskazać należy, że są one nieodpuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego. Z treści art. 523 § 1 k.p.k. wynika *a contrario*, iż nie jest dopuszczalne wniesienie kasacji z powodu domniemanego błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawą skarżonego orzeczenia.

Wbrew twierdzeniom skarżącego – adw. T. C. Sąd Apelacyjny w Łodzi nie dopuścił się również naruszenia przepisów art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutów obraży art. 7 i art. 410 k.p.k. zawartych w pkt. 2 a-d wywiedzionej kasacji, to wskazać należy, że sąd odwoławczy – Sąd Apelacyjny w Łodzi w tej sprawie nie przeprowadzał żadnego postępowania dowodowego, ani nie dokonał odmiennej oceny dowodów od tej, której dokonał sąd I instancji, nie mógł więc obrazić art. 7 k.p.k. Skuteczne postawienie ww. zarzutu rozstrzygnięciu sądu odwoławczego jest możliwe w przypadku gdy sąd odwoławczy uzupełniając przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe dokonał tego w sposób sprzeczny z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k., lub w przypadku gdy wskutek kontroli instancyjnej dokonuje odmiennej od oceny sądu I instancji oceny materiału dowodowego. W przedmiotowej sprawie, Sąd Apelacyjny nie dostrzegając w toku kontroli instancyjnej konieczności uzupełniania postępowania dowodowego, utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy w zaskrzzonej części. Z tych też względów chybiony jest zarzut naruszenia art. 410 k.p.k.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony, bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 r., IV KK 82/13, LEX nr 1350322). Taka

sytuacja nie miała w przedmiotowej sprawie miejsca, ponieważ sąd odwoławczy nie przeprowadzał w sprawie postępowania dowodowego i nie zmienił zaskarżonego wyroku co do istoty z zaskarżonym zakresem. Nie stanowi podstawy do uznania zasadności ww. zarzutu samo przekonanie skarżącego o konieczności odmiennej oceny poszczególnych dowodów.

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań i wniosków Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnych wniesionych w tej sprawie kasacji.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne na podstawie art. 624 k.p.k., natomiast o wynagrodzeniu dla obrońcy skazanego K. G. - adw. T. C. za sporządzenie i wniesienie kasacji orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).

[SOP]

[ms]